

Pris, som jeg havde angivet, idet jeg havde angivet omtrent 28 Kr. pr. Tønde, medens Prisen kun er 24 Kr. 50 Øre. Det glæder mig selvfølgelig, at Prisen ikke er større, men den højtærede Minister nævnte samtidig, at det var ifølge en Kontrakt, der i Forgaars var afsluttet med Det forenede Dampskibsselskab, at Rugen nu kunde faas her til denne Pris. Naar jeg forleden nævnedes et andet Tal, var dette selvfølgelig ikke et Tal, jeg havde opfundet, men et Tal, jeg havde fra den Mand, der er Regeringens Konsulent i disse Spørgsmaal, den Mand, som køber Rugen, nemlig Dampmøller Lund; han havde i Prisreguleringskommissionen den Dag, vi indstillede til Ministeren at købe 150,000—200,000 Tdr., nævnt, at Prisen vilde blive 28—29 Kr. pr. Tønde, og jeg er tilbøjelig til at tro, at naar Det forenede Dampskibsselskab i Forgaars har tilbudt at fragte Rugen hertil paa saadanne Vilkaar, at den kun kommer til at koste 24 Kr. 50 Øre, staar denne Villighed noget i Forbindelse med den Overenskomst, som er sluttet vedrørende Fragt-afgifterne. Jeg kan ikke tro, at man, hvis der skulde betales de Fragter, der kan faas i dette Øjeblik, var i Stand til at have Rugen her for 24 Kr. 50 Øre. Men jeg vil sige til den højtærede Minister, at hvis han kan faa mere Rug til den Pris, tror jeg, han skal tage den med det samme. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, saaledes som jeg har gjort det i Prisreguleringskommissionen, at man køber andre 100,000 Tdr., thi først da tror jeg, man er paa den sikre Side med Hensyn til Beholdningerne til næste Høst. Og med en Pris af 24 Kr. 50 Øre kommer man i Virkeligheden ikke højere op end til den Pris, Ministeren maa give for dansk Rug; naar han skal tørre den, opbevare den o. s. v. I hvert Fald viste det sig i Fjor, at den Rug, Staten købte, kom til at staa den i en Pris, som netop laa ved 24 Kr. 50 Øre, i adskillige Tilfælde endog noget mere. For saa vidt der altsaa i Øjeblikket kan købes mere Rug til denne Pris, vil jeg anse det for klogt, at man gør det, og jeg vil henstille til den højtærede Minister at købe mindst 100,000 Tdr. til.

Jeg skal overfor den højtærede Minister anerkende den Loyalitet, hvormed han refererede de Udtalelser, han fremsatte i Finansudvalget med Hensyn til eventuelt senere at tage Afgift for Dispensationer. Den højtærede Minister refererede denne Sag fuldkommen loyalt og

sagde, at han for Fremtiden vilde søge Tilslutning hos de to Finansudvalg, medmindre Samfundsinteresserne tog Skade ved en Opsættelse. Jeg anerkender fuldt ud dette og anerkender den Loyalitet, som den højtærede Minister her har udvist, men i disse mine Ord ligger selvfølgelig ikke nogen Billigelse af, hvad der i øvrigt paa dette Omraade hidtil er sket. Jeg finder imidlertid ingen Anledning til nu at drøfte disse Forhold.

Endelig har man her drøftet Spørgsmaalet om bevægelig Maksimalpris, det blev fremdraget af det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen), og ogsaa den højtærede Minister berørte det, idet han sagde, at Tanken havde været fremme, men at den navnlig var blevet modarbejdet af mig. Den højtærede Minister vilde give det Udseende af, at naar han ikke accepterede det Forslag, som i sin Tid blev fremsat af et Mindretal i Prisreguleringskommissionen, var det, fordi jeg modarbejdede det. Det forekommer mig, at den højtærede Minister tager noget fejl her. Jeg har allerede tidligere sagt, at det forekommer mig, at han ikke i denne Sag er berettiget til at skyde Ansvaret over paa andre, den højtærede Minister maa selv tage Ansvaret for sine Handlinger. Forholdet ved denne Lejlighed var for øvrigt det, at det Mindretal, hvortil jeg hører, var mod enhver Maksimalpris og maatte derfor selvfølgelig ogsaa være imod Forslaget om at fastsætte en Maksimalpris i Forhold til Majsprisen, ikke fordi vi mente, at man derved vilde faa mindre for Rugen, men fordi vi frygtede for, at det vilde standse Importen, og det viser sig ogsaa, at vor Frygt i saa Henseende var fuldstændig begrundet. At dette var vort Standpunkt, kan jeg bevise ikke alene ved vore egne Udtalelser, men ogsaa ved de Udtalelser, som fremkom fra det andet Mindretal, idet dette udtrykkelig sagde om os: „Vi har ikke det Indtryk, at Modstanden mod Maksimalpriserne i nævneværdig Grad sker ud fra den foreslaaede Værdiansættelse, men ganske overvejende ud fra en befrygtet Hemmen af Importen, en Frygt, vi som nævnt formener er unødigt i dette Tilfælde“. Det er ganske rigtigt, det befrygtede vi, det var det, vi i vor Indstilling pegede paa, at naar der skal fastsættes en Maksimalpris, vil der være den største Fare for, at Importen standsede, og skulde den saa sættes i Gang igen, maatte det blive Staten, der tog den i sin Haand, og dette ønskede vi ikke. Vi